

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 2357/20
25.06.2020. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Милице Милановић - Траиловић, председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Илић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АД ЗА ТРГОВИНУ „ТРГОПРОМЕТ“ ДОО Београд - у стечају, Београд - Стари Град, ул. Косте Стојановића 1, кога заступа адвокат Соња Марушић из Чачка, против туженог ДОО „ГАЛА-ПРОМЕТ“ Краљево, ул. Жичка 74 б, кога заступа адвокат Мирослав Карапанцић из Краљева, ради побијања правних радњи – вредност спора 110.000,00 Еур, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против решења Привредног суда у Краљеву П 139/2020 од 19.03.2020. године, на седници већа одржаној дана 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Краљеву П 139/2020 од 19.03.2020. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Привредног суда у Краљеву П 139/20 од 19.03.2020. године, предлог за одређивање привремене мере која гласи:

„Одређује се привремена мера па се забрањује туженом да отуђи, оптерети или на други начин располаже непокретности, пословни простор: зграда трговине која се налази у Краљеву, ул. Карађорђева бб, у згради бр. 1, број етаже ПР. 1, површине 109 m², на потесу Доњи кеј - на кат. парц. број 2981/3 КО Краљево, уписане у ЛН бр. 6886 КО Краљево (сада бр. 9416), уз забележбу забране у катастру, па се налаже РГЗ - Служба за катастар непокретности Краљево да привремену меру из првог става решења упише у јавну књигу“ одбија се као неоснована.

Благовременом жалбом тужилац, преко пуномоћника, побија наведену одлуку због погрешне примене материјалног права, због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно утврђеног чињеничног стања са предлогом другостепеном суду да усвоји жалбу, да преиначи првостепену одлуку тако што ће усвојити предложену привремену меру или првостепену одлуку укине и врати првостепеном суду на поновну одлуку, а тужени се обавезе на плаћање трошкова поступка.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући првостепено решење на основу члана 402, а у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд нашао је да је жалба тужиоца основана.

Према стању у списима предмета произлази:

Тужилац је поднео тужбу ради побијања правних радњи тужиоца као стечајног дужника, те је предложио да суд донесе пресуду:

„Утврђује се да је Уговор о продаји непокретности закључен између тужиоца и туженог, оверен код јавног бележника АА из ... бр. ОПУ 187/2015 од 19.06.2015. године, нема дејство према стечајној маси, па је тужени дужан да у стечајну масу врати сву имовинску корист стечану на основу побијаног правног посла, да се утврди да је тужилац власник непокретности, пословни простор: зграда трговине, која се налази у Краљеву, ул. Карађорђева бб, у згради бр. 1, број етажe ПР 1, површине 109 m², на потесу Доњи кеј, на катастарској парцели број 2981/3 КО Краљево, уписане у Л бр. 6886 КО Краљево (сада бр. 9416), што је тужени дужан признати и дозволити, да се на основу ове пресуде тужилац упише као власник наведене непокретности у РГЗ СКН Краљево“.

Имајући у виду наведено, тужилац је ставио и предлог за одређивање привремене мере на начин како је то прецизирано у изреци првостепене одлуке, при чему је тужени оспорио захтев за одређивање привремене мере, као неоснован.

Првостепени суд утврђује да је решењем Привредног суда у Краљеву Ст 6/19 од 24.10.2019. године отворен стечајни поступак над тужиоцем. Поступку стечаја претходио је поступак реорганизације, а у форми УППР-а, који је отпочео у предмету Рео 9/14 поднетим од стране овде тужиоца, а који је усвојен решењем Рео 9/2014 од 25.11.2014. године, које решење је постало правноснажно дана 18.02.2015. године. Према усвојеном УППР-у, стоји да предлагач не предвиђа меру продаје грађевинских објеката и непокретности ради намирања поверилаца. На страни 34. УППР-а, наведено је следеће:

Поступајући по закључку Привредног суда Краљево Рео 9/14 од 04.08.2014. године, предлагач је у Прегледу 1, 2 и 3 на страни 15-18 УППР-а, извршио налог суда и дао детаљан преглед и процену имовине, и то: земљишта, објеката и постројења и опреме у власништву предлагача. Уз сваки део имовине дата је напомена: За непокретности на којој је КП и да ли је предмет заложног или хипотекарног права за постројење и опрему, да ли су предмет ручне залогe. Предлагач прецизира да план не предвиђа продају земљишта, непокретне имовине, нити постројење и опрему које поседује или користи ради намирања поверилаца. Усвојеним УППР-ом одређена је динамика исплате поверилаца и то рок од 60 месеци (до фебруара 2020. године), коју дужник није испоштовао ни пре истека рока, а што је био разлог да дана 17.11.2016. године буде блокиран текући рачун дужника од стране повериоца „Банка Поштанска штедионица“ АД која је поднела предлог за покретање стечајног поступка у предмету Ст 48/2016 Привредног суда у Краљеву. У предмету Ст 6/19 Привредног суда у Краљеву решењем од 24.10.2019. године отворен је стечајни поступак над тужиоцем. Противно преузетим обавезама из усвојеног УППР-а, тужилац је дана 19.06.2015. године, како даље утврђује првостепени суд, закључио Уговор о продаји непокретности са овде туженом, оверене код јавног бележника АА из ... бр. ОПУ 187/15 од 19.06.2015. године, за купопродајну цену од 110.000 Еур, без ПДВ-а, а који износ купац је у обавези да уплати у року од 3 дана од дана закључења уговора. Предмет продаје је непокретност ближе наведена диспозитивом решења. Обзиром да је промет обављен у време када је над тужиоцем био непрекидно на снази поступак Рео 9/14 из кога је покренут предстечајни поступак Ст 48/16, по коме није одобрено, нити законски могуће отуђење наведене непокретности, то се отуђење исте карактерише као правна радња и непосредно оштећење поверилаца из члана 122. и намерно оштећење поверилаца из члана 123. Закона о стечају. У складу са изнетим и прецизиран је тужбени захтев на напред наведен начин као и предлог за одређивање привремене мере, у циљу обезбеђења предметног неновчаног потраживања.

Одлучујући о предлогу за одређивање привремене мере, првостепени суд налази да исти није основан.

Првостепени суд позивајући се на одредбе члана 119. Закона о стечају, закључује да сама чињеница да је непокретност продата, мада усвојени Унапред припремљени план реорганизације не предвиђа могућност продаје непокретности имовине стечајног дужника, не представља аутоматски доказ да је оваквим понашањем тужиоца дошло до нарушавања равномерног намирења стечајних поверилаца или су поједини повериоци стављени у погодни положај, а терет доказивања чињенице у смислу наведених новонасталих околности лежи на тужиоцу.

Даље, првостепени суд утврђује, а с позивом на одредбе члана 120. и 121. Закона о стечају, да је продаја дела имовине стечајног дужника извршена дана 19.06.2015. године, те да од момента продаје имовине до момента подношења предлога за покретање стечајног поступка прошло је 17 месеци. У том смислу истекли су рокови за подношење тужбе за побијање правних радњи стечајног дужника из члана 120. и 121. Закона о стечају. Првостепени суд утврђује да у конкретном случају у време кад је извршена продаја стечајни дужник није био у блокади, већ је исти пао у блокаду подношењем предлога за стечај од стране поверилаца 17.11.2016. године. Такође, позивајући се на одредбе члана 122. Закона о стечају, првостепени суд закључује да тужилац није доставио доказе да је продајом спорне непокретности дошло до оштећења повериоца, а с позивом на одредбе члана 123. Закона о стечају, првостепени суд закључује да се из приложених доказа не може закључити да је тужилац спорну непокретност продао туженом са намером оштећења једног или више поверилаца, јер тужилац у тужби не наводи које повериоце је имао намеру да оштети извршеном продајом, те да самим тим не може се говорити ни да је тужени, као сауговорач знао за намеру оштећења једног или више поверилаца. Други услов за одређивање привремене мере је опасност да ће се остварење потраживања осујетити или знатно отежати. Из приложених доказа, првостепени суд закључује да се не може утврдити да тужени има намеру да непокретност коју је купио у поступку реорганизације отуђи или оптерети, а тужилац није доставио доказе да би у случају неусвајања предложене привремене мере дошло до настанка нанадокнадиве штете, па у складу са изнетим одлучио је као у изреци побијаног решења.

Основано из жалбених навода тужиоца произлази да је првостепена одлука захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, с обзиром да првостепени суд није дао јасне и разумљиве разлоге приликом доношења одлуке, те се услед таквих недостатака одлука првостепеног суда за сада не може испитати са сигурношћу.

Одредбом члана 449. став 3. Закона о извршењу и обезбеђењу, одређено је да би се одредила привремена мера за обезбеђење неновчаног потраживања, извршни поверилац осим вероватноће постојања потраживања, мора учинити вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање). Привременом мером могу да се обезбеде и недоспела, условна и будућа потраживања. Извршни поверилац није дужан да докаже опасност по потраживање ако учини вероватним да извршни дужник може због привремене мере претрпети само незнатну штету или да потраживање треба да испуни у иностранству.

Одредбом члана 460. Закона о извршењу и обезбеђењу одређене су врсте привремених мера за обезбеђење неновчаног потраживања.

У поступку по предлогу за одређивање привремене мере, суд првенствено цени испуњеност законом прописаних услова за одређивање привремене мере, конкретно привремене мере за обезбеђење неновчаног потраживања.

За разлику од привремених мера за обезбеђење новчаног потраживања код привремених мера за обезбеђење неновчаног потраживања, као што је у конкретној

ситуацији случај, довољно је да постоји објективна опасност да ће се иначе остварење потраживања осујетити или знатно отежати које не мора да буде повезано са понашањем дужника. Други услов је испуњен ако постоји ма каква опасност, а не само субјективна. Поред тога, привремена мера за обезбеђење неновчаног потраживања може се одредити ако поверилац учини вероватним да му је мера потребна да би се спречила употреба силе или настанак ненадокнадиве штете (опасност по потраживање). Стога у ситуацији када предлагач, овде тужилац, тражи предложеном привременом мером обезбеђење неновчаног потраживања суд мора да испита да ли су испуњени законски услови за одређивање привремене мере код таквог неновчаног потраживања у смислу цитираних одредби Закона о извршењу и обезбеђењу. С тим у вези, првостепени суд мора да има у виду садржину тужбеног захтева и предлога за одређивање привремене мере, доказе које је у досадашњем току поступка на околност које чине чињеничи основ тужбеног захтева и предлога за одређивање тражене привремене мере пружио тужилац, те приговоре – наводе који су истакнути од стране туженог, у односу на тужбени захтев и предлог за одређивање тражене привремене мере. Другостепени суд указује да вероватноћа потраживања тужиоца зависи не само од тога колико је потраживање учинио вероватним наводима тужбе и доказима које је тужилац пружио, већ и у односу на истакнуте приговоре туженог, сваког појединачно, те када оцени на основу конкретних околности постојање вероватноће потраживања тужиоца и о томе првостепени суд изнесе јасне, конкретне и одређене разлоге, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, уз правилну примену материјалног права може донети одлуку о предложеној привременој мери, односно ценити да ли су се стекли законом прописани напред речени кумулативни услови за одређивање тражене привремене мере. При том, првостепени суд мора имати у виду да се приликом одређивања привремене мере цени вероватност прописаних услова за одређивање привремене мере и да том приликом првостепени суд мора да има у виду да је вероватност правна категорија доказног поступка под којом се подразумева уверење, утисак суда, да је могућа тврдња ради које је доказивање спроведено, а за постојање овог степена доказности потребна је само вероватност, којом не искључује сваку могућност супротног.

У поступку по предлогу за одређивање привремене мере, суд не утврђује да ли је тужбени захтев основан или није основан, да ли су испуњене уговорне обавезе, не цени њихову савесност и несавесност. У том смислу, нејасни су и неразумљиви разлози којима се руководио првостепени суд приликом доношења своје одлуке, када је цитирајући одредбе члана 119., 120., 121., 123. и 122. Закона о стечају, који регулишу услове за подношење тужбе за побијање правних радњи, ценио испуњеност законом речених услова из сваке од наведених одредби Закона о стечају, те на крају извео закључак да тужилац није доставио доказе да је продајом спора непокретности дошло до оштећења поверилаца, да су у смислу члана 120. и 121. Закона о стечају истекли рокови за подношење тужбе за побијање правних радњи, те да тужилац није доказао да је понашањем тужиоца, на начин како је то изнето у тужби, дошло до нарушавања равномерног намирања стечајних поверилаца или да су поједини повериоци стављени у погоднији положај, из чега произлази да се првостепени суд упуштао у основаност тужбеног захтева и ценио испуњеност услова за могућност побијања предметног правног посла, у смислу наведених одредби Закона о стечају, што суд не би требао да утврђује у поступку по предлогу за одређивање привремене мере, већ само треба да цени, као што је већ речено, да ли је у овој фази поступка тужилац учинио вероватним кумулативно законом речене услове за одређивање привремене мере ради обезбеђења предметног неновчаног потраживања. У том смислу, нејасни су и неразумљиви разлози којима се руководио првостепени суд приликом доношења своје одлуке. Тужилац је био у обавези да своје неновчано потраживање учини вероватним, односно да из садржине навода

тужбе и понуђених доказа првостепени суд утврди да ли је довео до степена вероватности своје неновчано потраживање, а не да се упушта у оцену основаности тужбеног захтева на начин како је то првостепени суд образложио у својој одлуци. У поступку за одлучивање о предложеној привременој мери, суд не утврђује да ли су наведене чињенице тачне, да ли су се стекли услови за побијање предметног посла, већ само чињеницу да ли из навода тужиоца, навода тужбе, доказа који су приложени уз тужбу, истакнуте приговоре туженог, сваког појединачног, произлази вероватност постојања потраживања. Чињеница да када суд утврдио да се ради о вероватном постојању потраживања, не значи да се суд изјаснио да је то потраживање основано.

Такође, другостепени суд указује првостепеном суду за разлику од обезбеђења новчаног потраживања, код привремених мера за обезбеђење неновчаног потраживања довољно је да постоји објективна опасност да ће се остварење потраживања осујетити или знатно отежати, које не мора да буде повезано са понашањем дужника, могуће је указивати и доказивати од стране повериоца да дужник преузима било које радње којима се може постићи осујећење или отежавање услова остварења потраживања. И постојање те опасности предлагач мора да учини вероватним. И у односу на напред речено од стране првостепеног суда, изостали су довољни и јасни разлози. Такође, од стране првостепеног суда, изостали су разлози да ли је тужилац учинио вероватним да извршни дужник може због привремене мере претрпети само незнатну штету, имајући у виду да се и на те околности тужилац изјашњавао у тужби. При том, треба имати у виду да је и за овај услов потребан довољан степен вероватности као један од законских услова за усвајање предложене привремене мере.

При том, другостепени суд указује првостепеном суду да ће приликом оцене услова за усвајање предметне привремене мере ценити и одредбе члана 460. Закона о извршењу и обезбеђењу којим су прописане врсте привремених мера за обезбеђење новчаног потраживања.

Све напред речено, првостепени суд није имао у виду приликом доношења одлуке, те се стога правилност наведене одлуке за сада не може испитати, те иста не може као таква опстати.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама Привредног апелационог суда, отклонити наведене битне повреде одредаба парничног поступка, тако што ће извести све потребне доказе ради утврђивања одлучних чињеница. По оцени другостепеног суда, првостепени суд, имајући у виду све речено није дао прихватљиве разлоге за одбијање предлога за одређивање тражене привремене мере, па ће у поновном поступку на правилно и потпуно утврђено чињенично стање уз правилну примену материјалног права дати довољно јасне разлоге за нову и на закону засновану одлуку о траженој привременој мери.

На основу изнетих разлога, а с позивом на одредбе члана 401. и 402. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 391. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци другостепене одлуке.

СИ/ББ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Милица Милановић - Траиловић, с. р.
За тачност отправка